

Kohtuasi C-565/18

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

6. september 2018

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (Lombardia maakonna maksukohus, Itaalia)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

2. juuli 2018

Apellant:

Société Générale S.A.

Vastustaja:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso

---

LA COMMISSIONE TRIBUTARIA REGIONALE DI LOMBARDIA

(LOMBARDIA MAAKONNA MAKSUKOHUS (Itaalia) [...])

on teinud järgmise

KOHTUMÄÄRUSE

- apellatsiooniasjas nr 17/2017

- apellatsioonkaebuse kohta, mis on esitatud Commissione Tributaria Provinciale di MILANO (Milano provintsi maksukohus, Itaalia) otsuse peale

versus

DIREZIONE REGIONALE LOMBARDIA UFFICIO CONTENZIOSO (Itaalia maksuameti Lombardia büroo vaidluste osakond),

ja mille on esitanud apellant:

SOCIETE GENERALE S.A.

[...]

[lk 2]

[...]

Vaidlustatud aktid:

1. augusti 2014. aasta TAGASIMAKSMISTAOTLUSE RAHULDAMATA JÄTMINE

[lk 3]

[...]

MENETLUSE KÄIK

[...]

[...]

Faktilised asjaolud

1. 28. märtsil 2014 esitas SOCIÉTÉ GÉNÉRALE S.A. (välisriigis maksukohustuslasena registreerimise kood FR 27552120222, registrijärgne asukoht: Pariis (Prantsusmaa) [...]) oma teise, Itaalia üksuse kaudu, millel on Milanos (Itaalia) [...] alaline esindus, finantstehingute maksu (nn „*Financial Transaction Tax (FTT)*“) deklaratsiooni, mille näevad ette ja reguleerivad Itaalia õiguskorras 24. detsembri 2012. aasta seaduse (stabiilsusseadus 2013. aasta kohta (Legge di Stabilità 2013)) nr 228 artikli 1 lõiked 491–500 ning ministri 21. veebruari 2013. aasta dekreet, mida on hiljem muudetud ministri 16. septembri 2013. aasta dekreediga.

2. Eelviidatud deklaratsiooni kohaselt, mis puudutas 2013. maksustamisaastal Prantsuse emaettevõtja tehtud finantstehinguid tuletisinstrumentidega, kuulus seaduse 228/2012 artikli 1 lõike 492 alusel tasumisele maks, mille kogusumma oli 55 207,00 eurot ja mis vastas kõnealusel maksustamisperioodil tehtud maksetele.

3. 1. augustil 2014 esitas Itaalias asuv alluv üksus Itaalia maksuametile (Agenzia delle Entrate) emaettevõtja nimel ja eest tasutud summade tagasimaksmise taotluse, väites, et „tuletisväärtpaberitega“ tehtud tehingute pealt võetavat finantstehingute maksu puudutavad õigusnormid on põhiseadusega vastuolus osas, milles need näevad ette selle maksu kohaldamise eeldusel, et tuletisinstrumenti alusväärtpaberi emitendi asukoht on Itaalia riigi territooriumil, kuna need normid rikuvad väidetavalt Itaalia põhiseaduse (Costituzione) artiklis 3 sätestatud vormilise võrdsuse põhimõtet ja artiklis 53 sätestatud maksevõime põhimõtet [lk 4], samuti rikuvad need väidetavalt rahvusvahelist tavaõigust, mis

on Itaalia põhiseaduslikus korras põhiseaduse artikli 10 kohaselt oluline; äriühing tugines oma tagasimaksetaotluses ka kõnealuste Itaalia õigusnormide väidetaval vastuolul Euroopa Liidu õigusega, eriti Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklitega 18, 56 ja 63.

4. Itaalia maksuamet ei teinud tagasimaksmistaotluse kohta otsust, mistõttu vaidlustas apellant pärast seda, kui oli möödunud 90-päevane tähtaeg taotluse esitamisest, 28. jaanuaril 2015 Commissione Tributaria Provinciale di Milano (Milano provintsi maksukohus (Itaalia), edaspidi ka „CTP di Milano“) õigeaegselt selle, et maksuameti vaidluste osakond oli jätnud tema taotluse vaikumisi rahuldamata, ning nõudis, et maksuametit kohustataks tasutud maksu tagasi maksuma, esitades samad põhjendused, mis tagasimaksmistaotluses, ja palus: a) peatada kohtumenetlus ning pöörduda Corte Costituzionale (Itaalia konstitutsioonikohus) poole seoses seaduse nr 228/2012 artikli 1 lõike 492 eeldatava põhiseadusvastasusega, kuna see olevat vastuolus Itaalia põhiseaduse artiklitega 3 ja 53; b) jätta Itaalia õigusnormid kohaldamata, kuna need on tema arvates vastuolus ELTL artiklitega 18, 56 ja 63, või teise võimalusena peatada menetlus ja esitada Euroopa Liidu Kohtule liidu õiguse ühetaolise kohaldamise põhimõttele tuginedes eelotsusetaotlus järgmise küsimusega: „*Kas liikmesriigi õigusnormid, mille alusel kohaldatakse finantstehingute suhtes maksu pelgalt asjaolu tõttu, et need tehingud on tehtud selle riigi residentist äriühingu emiteeritud väärtpaberil põhineva tuletisinstrumentiga, on ELTL artiklitega 18, 56 ja 63 vastuolus?*“; c) peatada kohtumenetlus küsimuse esitamiseks ning pöörduda Corte Costituzionale (Itaalia konstitutsioonikohus) poole seoses seaduse 228/2012 artikli 1 lõike 492 eeldatava põhiseadusvastasusega, kuna see on vastuolus suveräänsuse põhimõtte ja maksustamise territoriaalsuse põhimõttega, mis kehtivad nii rahvusvahelises kui ka ühenduse õiguses ning on järelikult asjakohased ka Itaalia põhiseaduslikus korras, nagu on sätestatud Itaalia põhiseaduse artikli 10 lõikes 1.

5. Menetluses osales Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale Lombardia (maksuameti Lombardia maakonna büroo), kes palus jätta kaebuse rahuldamata, vaieldes apellandi argumentidele vastu ja väites, et keelduv otsus ja kõnealust maksu kehtestavad õigusnormid on õiguspärased, kinnitades, et maksustatavate tuletisinstrumentide ja Itaalia õiguskorra vahel on objektiivne ja tegelik seos, kui tuletisinstrumenti alusväärtpaber on Itaalia residentist äriühingu emiteeritud nagu käesoleval juhul.

[lk 5]

6. CTP di Milano jättis 17. juunil 2016 registreeritud kohtuotsusega nr 4334/16 kaebuse rahuldamata, leides erinevalt maksumaksja argumentidest, et Itaalia riigi residentist äriühingu emiteeritud väärtpaberil põhinevate tuletisinstrumentidega tehtud tehingute maksustamine on täiesti õiguspärane, kuna CTP arvates on väärtpaberi emitendi residentsusele viitamine õigusaktis piisav, et tegemist oleks tõsiseltvõetava, tegeliku ja objektiivse majandusliku seosega maksuobjektining

maksevõime väljendumise vahel, mis on ette nähtud Itaalia põhiseaduse artiklis 53 – ehk seos tuletisinstrumentidega kauplemise ja Itaalia riigi vahel.

7. CTP tuvastatu põhjal ei ole sisuliselt kuidagi rikutud Itaalia põhiseaduse artiklis 3 sätestatud võrdsuspõhimõtet, kuna alusväärtpaberi väärtuse ja tuletisinstrumenti väärtuse vahel on lahutamatu vastastikune seos, mis väljendub selle tuletisinstrumenti tasuvuses (*pay-off*) – ning nagu maksuameti vaidluste osakond rõhutas ja komisjon märkis, kaasneb selle seosega võimalus kaubelda alusväärtpaberite asemel tuletisinstrumentidega, nii et kui tuletisinstrumentid jäetaks finantstehingute maksu kohaldamisalast välja (hoolimata sellest, et neis väljendub maksevõime ja nad on Itaalia õiguskorraga objektiivselt seotud), ajendaks see finantsturgudel tegutsevaid ettevõtjaid maksust kõrvale hoidma, kahjustades ilmselgelt maksu kogumist.

8. CTP ei leidnud, et rikutud oleks ühenduse õigusnorme, kuna Itaalia ja teiste liikmesriikide maksukohustuslastele ei ole kehtestatud eri maksustamiskorda, samuti pole rikutud maksude territoriaalsuse ja teiste riikide maksualase suveräänsuse rahvusvahelist põhimõtet, kuna maksu eelduseks võetud majandusliku tehingu ja Itaalia riigi vahel on eelmainitud seos olemas ning teiste õiguskordade seadusandlikku pädevust ei ole kuidagi kahjustatud.

9. CTP otsuse peale esitas maksumaksja apellatsioonkaebuse, korrates esimeses kohtuastmes esitatud argumente ja vastuväiteid ning sõnastades uuesti ka samad järeldused, mille ta seal sõnastas, paludes vaidlustatud kohtuotsust tervikuna muuta ja kohustada vastustajat esimese võimalusena tasutud finantstehingute maksu tagasi maksuma, tõlgendades seaduse 228/2012 artikli 1 lõiget 492 põhiseadusega kooskõlas, ning teise võimalusena peatada menetlus ja esitada küsimus põhiseadusvastasuse kohta, kuna kõnealune õigusnorm rikub tema väitel Itaalia põhiseaduse artikleid 3 ja 53 ning riigi territoriaalsuse ja suveräänsuse rahvusvahelist põhimõtet [lk 6], mis on Itaalia õiguskorras Itaalia põhiseaduse artikli 10 kohaselt oluline; apellant palus ka esitada Euroopa Ühenduste Kohtule eelotsusetaotluse, mis puudutaks vastuolu ETLT artiklitega 18, 56 ja 63.

10. Itaalia maksuameti Lombardia maakonna büroo on apellatsioonmenetluses vastustaja ning on esitanud oma vastuväited, vaieldes maksumaksja väidetele vastu ja paludes jätta vaidlustatud kohtuotsus muutmata.

[menetlus liikmesriigi kohtus]

[...]

PÕHISTUS

Selle otsuse faktiliste aluste ja õiguslike põhjenduste lühikäsitlus vastavalt seadusandliku dekree di 546/92 artikli 36 lõike 2 punktile 4

Täna on kohtukoosseis [...] teinud kinnisel istungil resolutsioonis esitatud otsuse.

Õiguslikud asjaolud

11. Käesolev kohtukoosseis märgib, et seaduse 228/2012 artikli 1 lõigetes 491–500 käsitletav finantstehingute maks kehtestati selle tagamiseks, et need, kes teevad finantsinstrumentidega vastavatel turgudel tehinguid ja kellel on Itaalia riigi territooriumiga seos, annaksid oma panuse Itaalia riigi kulude kandmisse.

12. Vastavalt eelviidatud artikli lõikele 491, mida on täiendatud ministri 21. veebruari 2013. aasta dekreeidi artiklis 1 antud asjakohaste määratlustega, ning sellele järgnevale [lk 7] lõikele 494, tuleb seda maksu tasuda isikul, kellele läheb üle Itaalias asuvate äriühingute emiteeritud aktsiate ja teiste omakapitaliinstrumentide omandiõigus ning neid instrumente esindavate väärtpaberite omandiõigus, olenemata kõnealuse esindava väärtpaberi emiteerija residentsusest, tingimusel, et nagu öeldud, peab alusväärtpaberi olema emiteerinud Itaalia territooriumil asuv äriühing, ning maksu suurus määratakse kindlaks proportsionaalselt tehingu väärtusega, varieerides määra olenevalt selle turu laadist, kus tehing toimub.

13. Eelviidatud säte lõimiti ka ministri 21. veebruari 2013. aasta dekreeidi artiklisse 2, mis näeb ette, et „*residentsus määratakse kindlaks registrijärgse asukoha põhjal. Maksu kohaldatakse ka alusväärtpaberite omandiõiguse üleminekul, olenemata sertifikaadi emitendi residentsusest ja lepingu sõlmimise kohast*“.

14. Kuigi sama maksu arvutatakse erireeglite järgi, nimelt kindla summana, mis kasvab tehingute väärtusvahemike kaupa ning muutub olenevalt kaubeldava instrumendi laadist ja lepingu väärtusest, tuleb seda eespool korduvalt viidatud artikli lõigete 492 ja 494 kohaselt tasuda mõlemal poolel, kes osalevad „*tehingutes, mida tehakse tuletisinstrumentidega, mida on nimetatud 1998. aasta seadusandliku dekreeidi nr 58 artikli 1 lõikes 3 ning selle hiljem muudetud redaktsioonides, ja mille alusvara on üks või mitu lõikes 491 nimetatud finantsinstrumentidest või mille väärtus oleneb peamiselt ühest või mitmest selles lõikes nimetatud finantsinstrumendist, ja sama seadusandliku dekreeidi artikli 1 lõike 1-bis punktides c ja d nimetatud väärtpaberitega, mis võimaldavad osta või müüa peamiselt üht või mitut lõikes 491 nimetatud finantsinstrumenti või millega kaasneb sularahaarveldus, mida määravad peamiselt üks või mitu eelmises lõikes nimetatud finantsinstrumentidest; see hõlmab ka aktsiate ostuoptsioone, kolmanda isiku poolt väljastatud aktsia ostuoptsioone ning sertifikaate (warrants, covered warrants, certificates)*“ (vt seaduse 228/2012 artikli 1 lõige 492).

15. Eelviidatud säte, mida käesolevas kohtuasjas kritiseeritakse, täpsustab: „*maksu kohaldatakse sõltumata tehingu toimumiskohast ja sõltumata poolte residentsusest*“ (vt seaduse 228/2012 artikli 1 lõige 492), mis kinnitab, et seadusandja kavatses maksustada võõrandamistehingut kui niisugust.

16. Samasuguse fraasi võib pealegi leida ka lõikest 491, nii et kahe maksuobjekti vahel on seadusandlik paralleel.

[lk 8]

17. Ülevaate täielikkuse huvides olgu täpsustatud, et kõnealune norm näeb lõikes 495 ette ka kolmanda maksuobjekti kategooria, mille suhtes kohaldatakse finantstehingute maksu [, nähes ette, et] : „*Itaalia finantsturul tehtavad tehingud maksustatakse maksuga, mida kohaldatakse lõigetes 491 ja 492 nimetatud finantsinstrumentidega toimuva välkkauplemise suhtes*“.

17a. Tegemist on siiski seaduse 228/2012 artikli 1 lõikes 495 ette nähtud juhuga, millel ei ole käesoleva kohtuasja konkreetse esemega otsest seost.

17b. Maksumaksja kriitika keskendub eelviidatud lõigetes 491 ja 492 nimetatud juhtudele nende sümmeetria tõttu, kuna mõlemad iseloomustab ühest küljest see, et lõikes 491 nimetatud finantsinstrumentide emitentide Itaalia residentsust käsitatakse kui seost Itaalia õiguskorraga, teisest küljest seevastu, et tehingu poolte residentsusele ei omistata maksustamise seisukohalt tähtsust.

18. Konkreetsemalt on maksumaksja seisukohal, et seaduse 228/2012 artikli 1 lõikes 492 ette nähtud seos Itaalia õiguskorraga, mille alusel tuletisinstrumentide tehingute suhtes maksu kohaldatakse, ei ole kooskõlas Itaalia põhiseaduse artiklis 53 sätestatud põhiseadusliku põhimõttega, mille kohaselt peab maksude maksmine Itaalias toimuma selles riigis väljendunud maksevõime alusel ja maksustamine ei saa hõlmata isikuid, kellel ei ole selle riigiga mingit seost.

19. Maksumaksja esitab nimelt küsimuse, kuidas võib sellisel juhul, nagu käsitletakse kõnealuses kohtuasjas, maksevõime avalduda mitteresidendil, kes kaupleb välisriigi turul tuletisinstrumentidega, mille emitent on samuti mitteresident ning mille aluseks on Itaalia äriühingu emiteeritud väärtpaber: sellistes tehingutes nagu kõnealusel juhul [...] ei ole tegemist mingi Itaalias väljenduva jõukusega.

18. Väites, et praeguse apellandi tehtud tehingute taolistes tuletisinstrumentide tehingutes maksevõime ei avaldu, on apellant niisiis seisukohal, et seadusandja kehtestas seaduse 228/2012 artikli 1 lõigetega 491 ja 492 erinevate juhtude kohta ühesuguse „maksustatismehhanismi“ (apellatsioonkaebuse lk 16), rikkudes põhiseaduse artiklis 3 ette nähtud vormilise võrdsuse põhimõtet.

[lk 9]

19. Siiski tundub, et ei saa nõustuda maksumaksja seisukohaga, et kõnealused õigusnormid on ilmselgelt põhiseaduse vastased, pidades silmas põhiseaduse artikleid 3 ja 53.

20. Selle kohta tuleb märkida, et teatavasti lubab Itaalia põhiseaduse artikkel 53 seadusandjal maksustada majandusliku sisuga tehinguid, milles väljendub seega otse või kaudselt jõukus ja millel on seos Itaalia territooriumi ja/või õiguskorraga: sellise seose korral tekib isikul – ka mitteresidendil – solidaarne kohustus osaleda riigi kulude kandmises vastavalt niiviisi väljendunud maksevõimele.

21. Käesolevas kohtuasjas kõne all oleval juhul ning seaduse 228/2012 artikli 1 lõikes 492 reguleeritavatel juhtudel on täiesti võimalik, et maksevõimet väljendav maksustamiseeldus seisneb Itaalia residendi emiteeritud väärtpaberil põhinevate tuletisinstrumentidega tehtavates finantstehingutes.

22. Sellistel tehingutel on nimelt Itaalia territooriumi ja/või õiguskorraga täpselt samasugune seos nagu eelviidatud artikli lõikes 491 nimetatud juhul: just nagu seaduse 228/2012 artikli 1 lõikes 491 nimetatud väärtpaberitega kaupleja saab olenemata sellest, kas tema asukoht on Itaalia või mõne välisriigi territooriumil, kasu väärtusest, mis tekib ainult tänu Itaalia riigi kui kaubeldavate väärtpaberite (või kaubeldavate väärtpaberitega esindatud väärtpaberite) emiteerimisriigi õiguskorra olemasolule ja toimimisele, saab Itaalia äriühingu emiteeritud väärtpaberitel põhinevate tuletisinstrumentidega tehingute tegija kasu väärtusest, mis on tihedas ja paratamatus sõltuvuses väärtpaberist, mille olemasolu sõltub tema emiteerimist reguleeriva Itaalia riigi õiguskorra olemasolust.

23. Teisisõnu, ei saa kahtluse alla seada, et isegi kui tuletisinstrumentidega saab alusväärtpaberist sõltumatult kaubelda, sõltuvad tema olemasolu ja hindamine sellest, et Itaalia kui emiteerimisriigi õiguskord neid kaubeldavaid väärtpabereid (või kaubeldavate väärtpaberitega esindatud väärtpabereid) tunnustab, ning et tuletisinstrumenti väärtus on sellest paratamatult sõltuv ja matemaatilistes suhetes.

24. Seega on õige järeldada, et ka seaduse 228/2012 artikli 1 lõikes 492 nimetatud tuletisinstrumentidega kaubeldes on samamoodi nagu seaduse 228/2012 artikli 1 lõikes 491 nimetatud väärtpaberitega kaubeldes [lk 10] finantsinstrumenti ja Itaalia riigi õiguskorra vahel lahutamatu majanduslik – konkreetne ja kontrollitav – seos ning järelikult on selline seos ka tehingu – mis on maksustamise eeldus, kuna selles väljendub maksevõime – ja Itaalia õiguskorra vahel, olenemata tehingu toimumiskohast ja lepingupoolte residentsusest, ning seega ei saa asuda seisukohale, et tehingul pole riigiga mingit pistmist, isegi siis, kui selle pooled ei ole Itaalia residendid ning see on tehtud väljaspool Itaalia territooriumi.

25. Sellest vaatenurgast tundub niisiis, et järgitud on ka Itaalia põhiseaduse artiklit 3, kuna maksevõime väljendumise mõttes ei ole seaduse 228/2012 artikli 1 lõikes 491 ja sama seaduse artikli 1 lõikes 492 nimetatud tehingutel mingit olemuslikku erinevust.

26. Apellant väidab siiski, et kõnealused õigusnormid võivad ohustada Euroopa siseturu toimimist, kuna teatud aspektidest esineb neis varjatud diskrimineerimine maksustamismehhanismi näol, mis on apellandi sõnul residendist ja mitteresidendist maksukohustuslaste jaoks ainult pealtnäha ühetaoline, ning niiviisi on seaduse 221/2012 artikli 1 lõige 492 vastuolus ETLT artikliga 18, mille kohaselt on „keelatud igasugune diskrimineerimine kodakondsuse alusel“.

27. Kui finantstehingute maksu kohaldatakse tehingute suhtes, mille on nii teinud kui ka vahendanud mitteresidendid, põhjustab see maksumaksja arvates hoolimata sellest, et kaubeldakse Itaalia äriühingu emiteeritud väärtpaberil põhineva tuletisinstrumentidega, Euroopa Liidu piires teenuste osutamise vabaduse piiramist, mida keelab ELTL artikli 56 lõige 1, kus on sätestatud: „*Järgnevate sätete kohaselt keelatakse liidu piires teenuste osutamise vabaduse piirangud liikmesriikide kodanike suhtes, kes asuvad mõnes teises liikmesriigis kui see isik, kellele teenuseid pakutakse.*“

28. Teisisõnu, apellant on seisukohal, et nii maksu kohaldamine kui ka täiendavate haldus- ja deklareerimiskohustuste seadmine, mida on maksu tasumiseks vaja täita (tähendab, tuua tehtud tehingute hulgast välja konkreetselt Itaalia residentide emiteeritud väärtpaberitel põhinevate tuletisinstrumentidega tehtud tehingud, pidada registrit, esitada deklaratsioon) takistavad mitteresidentide vahendajatel tuletisinstrumente vahendada ning muudavad selle nende jaoks ebaatraktiivsemaks kui residentide vahendajatel, [lk 11] tekitades sisuliselt teenuste osutamise vabaduse piirangu, mis on ELTLi kohaselt keelatud ning mis on veel ilmsem juhul, kui vahendaja asub muus riigis kui teenuse saaja.

29. Kõnealune maks, mida kohaldatakse tuletisinstrumentide üleandmise suhtes, tekitab koos kaasnevate haldus- ja deklareerimiskohustuste täitmisega apellandi arvates seega tõkke, mis takistab Itaalia äriühingu emiteeritud väärtpaberitel põhinevate tuletisinstrumentide turule pääsemist ning pärsib huvi nii selliste toodete pakkumise kui ka nõudluse vastu, muutes selliste tuletisinstrumentide vahendamise tegelemise vähem atraktiivseks.

30. Apellant viitab oma seisukoha kinnituseks järgmistele Euroopa Liidu Kohtu lahenditele: Euroopa Kohtu 26. juuni 2003. aasta otsus *Skandia e Ramstedt*, C-422/01, punkt 28; Euroopa Kohtu 5. juuli 2012. aasta otsus *SIAT*, C-318/10, punktid 19 ja 28; Euroopa Kohtu 15. mai 1997. aasta otsus *Futura*, C-250/95; ning aluslepingu rikkumise esinemise kohta isegi siis, kui põhivabaduse piiramine on väikese ulatusega või vähese tähtsusega, vt Euroopa Kohtu 18. oktoobri 2012. aasta otsus *X NV*, C-498/10, punkt 30; Euroopa Kohtu 1. juuli 2010. aasta otsus *Dijkman*, C-233/09, punkt 42; Euroopa Kohtu 14. detsembri 2006. aasta otsus *Denkavit International*, C-170/05, punkt 50; Euroopa Kohtu 11. märtsi 2004. aasta otsus *De Lasteyrie du Saillant*, C-9/02, punkt 43; ja Euroopa Kohtu 15. veebruari 2000. aasta otsus *komisjon vs. Prantsusmaa*, C-34/98, punkt 49.

31. Järgmiseks märgib apellant, et seaduse 228/2012 artikli 1 lõikes 492 sätestatud maksu kohaldamine tehingute suhtes, mida tehakse Itaalia väärtpaberitel põhinevate tuletisinstrumentidega, on ilmses vastuolus ELTL artikliga 63 kapitali ja maksete kohta, mille kohaselt „[...] keelatakse kõik kapitali liikumise piirangud liikmesriikide vahel [...]“ ning „keelatakse kõik maksepiirangud liikmesriikide vahel [...]“.

32. Vastuolu äsjaviidatud aluslepingusättega seisneb selles, et seaduse 228/2012 artikli 1 lõikes 492 sätestatud maksunormi mõjul väheneb muude liikmesriikide

kui Itaalia ettevõtjate huvi investeerida Itaalia väärtpaberitel põhinevatesse tuletisinstrumentidesse, ükskõik, kus need on loodud ja kus nendega kaubeldakse.

33. Seoses sellega viitab apellant Euroopa Liidu Kohtu 13. märtsi 2014. aasta otsusele *Bouanich*, C-375/12, punktile 43, kus sõnastati keeld võtta liikmesriikides meetmeid, „*mis võivad pärssida mitteresidentide tahet liikmesriiki investeerida [lk 12] või pärssida selle liikmesriigi residentide tahet investeerida teise liikmesriiki*“.

34. Seega küsib sinne maksukohus – konkreetses kohtuasjas käsitletaval juhul, kus kõne all on Itaalia äriühingu emiteeritud väärtpaberil põhinevate tuletisinstrumentidega tehtud finantstehingud, mille on nii teinud kui ka vahendanud mitteresidendid – kas ühenduse õigusnormidega on kooskõlas, kui sellistelt tehingutelt nõutakse maksu tasumist ning enne seda ka haldus- ja deklareerimiskohustuste täitmist, mis langevad tehingute pooltele, võttes arvesse, et sellist maksu, mida peab tasuma isik, kellele finantsinstrumentide omandiõigus üle läheb, kohaldatakse ka selliste finantstehingute suhtes, mida Itaalias või välisriikides asuvad isikud teevad Itaalia äriühingute emiteeritud väärtpaberitega, olenemata vahendaja residentsusest.

35. Kuigi pealtnäha ei esine seaduse 228/2012 artikli 1 lõigetes 491 ja 492 ette nähtud maksustamisviiside vahel diskrimineerimist ning isegi kui mitte nõustuda apellandi seisukohaga, et seaduse 228/2012 artikli 1 lõikes 492 ette nähtud maksul, mida maksumaksja on kohustatud tasuma, puudub territoriaalne seos Itaalia riigi õiguskorraga, leiab sinne maksukohus, et tal on vaja esitada Euroopa Liidu Kohtule eelotsusetaotlus, kuna tal on kahtlusi, kuidas tõlgendada õigesti Euroopa Liidu õigust, täpsemalt selles suhtes, kas kõnealust maksu kehtestavad õigusnormid on ELTL artiklitega 18, 56 ja 63 kooskõlas, võttes arvesse maksumaksja esitatud ja eespool viidatud ning tutvustatud põhjendusi.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

on Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia, sezione 1 (Lombardia maakondliku maksukohtu 1. koda, Itaalia), võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingu (ELTL) artiklit 267, teinud

[lk 13]

KOHTUMÄÄRUSE,

millega esitatakse eelotsusetaotlus

Euroopa Liidu Kohtule Euroopa Liidu lepingu artikli 19 lõike 3 punkti b ning Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 267 alusel järgmise eelotsuse küsimusega:

„Kas liikmesriigi õigusnormid, mille alusel kohaldatakse finantstehingute suhtes, olenemata finantsettevõtjate ja vahendaja residentsusest, tehingu

poolte poolt tasumisele kuuluvat kindlasummalist maksu, mis kasvab tehingute väärtusvahemike kaupa ning muutub olenevalt kaubeldava instrumendi laadist ja lepingu väärtusest ja mida tuleb tasuda asjaolu tõttu, et maksustatavad tehingud puudutavad kauplemist tuletisinstrumendiga, mille alusvara on selle maksu kehtestanud riigi residendist äriühingu emiteeritud väärtpaber, on ELTL artiklitega 18, 56 ja 63 vastuolus?“

[...],

peatab

käesoleva menetluse kuni Euroopa Liidu Kohtu otsuse saamiseni;

annab korralduse

edastada käesolev kohtumäärus Euroopa Kohtu kantsleile, [...]

[...] Milanos, [...] 2. juulil 2018

TÖÖDOKUMENT